

ရှုမဝ

ရှုမဝ

သမိုင်းအတွက်

Digital Art : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

အခန်း (၁)

မင်းသခင် . . .။

အမည်နာမ၏ အဓိပ္ပါယ်က ပိုင်ဆိုင်ခြင်း၏ အရှင်သခင် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ မင်းသခင်ဆိုသော သူ့ဘဝရှင်သန်ရတာတွေ ယ်ရာမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ။

တစ်ပါးသူ အရိပ်မှာ ခိုလှုံရင်းခိုင်းသမျှ နာခံနေရသော သူတစ်ဦးဘဝသာဖြစ်နေသည် ။

ဘဝက နံ့ချာရသည့်အထဲမှာ ဒီနာမည်ကြောင့် အများက နှိပ်ချ လှောင်ပြောင်တော့ သူပိုလို့ သိမ်ငယ်ခံစားရသည် ။

"ဟဲ့ အမလေးလေး သင်းက အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး အိပ်နေသေးတယ် ဟဲ့ ငဖျင်း"

"မ မအိပ်ပါဘူး မောလို့ ခဏနားနေတာပါ ခင်ဗျာ"

"အလုပ်ဖြင့် မလုပ်ရသေးဘူးဒါကြောင့် နင့်ကို ငဖျင်းလို့ ခေါ်တာ၊ သွား ခုချက်ချင်း ကားရေဆေးစမ်း"

စကားသံနှင့်အတူ လက်ခေါက်ကပါ ခေါင်းပေါ်ဂေါက်ခနဲကျ၏။

"ဟွန်း မာလိုက်တဲ့ ခေါင်းကြော လက်ကိုနာသွားတာပဲ"

ခေါက်သည့်သူက လက်ကိုခါကာညည်းညူတော့ ခံရသည့်သူအတွက်

က်ဆိုရင်

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးဆိုသော အိမ်ကြီးရှင်ရှေ့က သူ မျက်ရည်ဝဲကာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ မကျေ မနပ် အော်မြည်သံတွေက ကပ်ပါလာသေးသည်။

တစ်နေကုန် မနားတမ်း လုပ်ပေးနေတာတောင် အပြစ်ဖွဲ့နေတတ်တာက အစဉ်အလာဖြစ်နေပြီ။

"ဟေ့ကောင် ငဖျင်း ဒီမှာ ငါ့ဖိနပ်ကို လာသုတ်ပေးစမ်း"

မိုးသာထက်က သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ခိုင်းဖို့ အသင့်ရှိနေသည်။ တမင် ခိုင်းချင်တာသူ သိထားသည်။

အခုလည်း မနက်က ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားပေးသော ရှုးဖိနပ်ကို ထပ်ပြီး တိုက်ခိုင်းနေ၏။

"ဟဲ့ သားခိုင်းတာ အရင်သွားလုပ်"

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက လှမ်းအော်သည်။

ဧည့်ခန်းတံခါးဆီခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့ပြီး မိုးသာထက် ဖိနပ်ကို တိုက်ချွတ်ပေးဖို့ လက်အလှမ်းမှာ

"ဖြောင်း"

ဇက်ပိုးကို အပေါ်က အုပ်လိုက်တာမို့ ပူခနဲဖြစ်ကာ လူက ဟပ်ထိုးလဲကျသည်။

"မင်းလက် ပေကျံနေတာနဲ့ ကိုင်ရင် ငါ့ဖိနပ် ပေကုန်မှာ ပေါ့ကွ"

"အဲဒီ ငဖျင်းကတော့ တကယ်ပဲဟေ့၊ ထုလေ မာလေ ငါးဖယ်တေဆိုတာ ဒါမျိုးထင်တယ် ခစ် ခစ်"

ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ထိုင်ဖတ်နေသော ဇာဇာနီက လှ

မီးကြည့်ကာ ရယ်မော နေသေးသည်။ ။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ မိုးသာထက်နှင့် ဇာဇာနီတို့ မောင်နှမတို့ လည်း
သူကြောက်ရသည်။ ။ စေခိုင်းသမျှ လည်း အကြောင်းရှာ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့
လျှင်လည်း ခေါင်းငုံ့ပြီးခံရသည်။ ။

ဘဝဆိုတာဝဋ်ကြွေးတစ်ခုတဲ့ လား။

သူ့အတွက်ကတော့ . . .။

"မင်းသခင် နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အကျိုးရှိအောင် အင်္ဂလိပ်စကား
ပြော စာအုပ်လေး ဖတ်ကွ၊ အန်ကယ် ဝယ်လာတယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

အန်ကယ် ဦးညွန့်ဝေက သူ့အတွက် အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်အရေးတယူ
ရှိတတ်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အန်ကယ် ဦးညွန့်ဝေရဲ့ စာနာစိတ်နှင့်
မေတ္တာပဲဖြစ်သည်။ ။

ဦးညွန့်ဝေ ကွယ်ရာရောက်လျှင် သူတို့ တွေ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်စမြဲ။
ပြန်ပြောလျှင်လည်း နောက်နေ့မှာ နှစ်ဆတိုးအပြစ်ခံရသည်။ ။

သည် ခြံကြီးကို မွေးစားသားအဖြစ် ဦးညွန့်ဝေ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တာဖြစ်
ပေမယ့် ဇနီးနှင့် သား သမီးနှစ်ယောက် မကြည်ဖြူတော့ သူ့ဘဝက ခိုင်း
ဖတ်ဘဝသာ။

ဦးညွန့်ဝေကိုတော့ မလွန်ဆန်ရဲကြတာမို့ ရှေ့မှာ သူ့ကို ပိုနေမြဲကျား
နေမြဲအတိုင်းနေစေသည်။ ။ ပြီးလျှင်တော့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ် ဦးညွန့်ဝေ ကျေးဇူးကြောင့် သူကျောင်းတတ်ပညာသင်ခွင့်ရ သည် ။ နေထိုင်စားသောက်ဖို့ မပူပင်ရ။

တွယ်ရာမဲ့ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသောဒုက္ခတွေထက်စာလျှင် အပုံကြီးသာသည် ။ သည် တော့ သူ ပညာရေးကို အားစိုက်ကြိုးစားသည် ။

အတန်းထဲမှာ တော့ သူ စာတော်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မိုးသာထက်နှင့် ဇာဇာနီက ညံ့ဖျင်းလွန်း သည် ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို မနာလိုဖြစ်ကာ အငြိုးနှင့် နှိပ်စက်ကြတာဖြစ်သည် ။

"မင်းသခင် ရော့ကျောင်းမုန့်ဖိုးယူသွား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်"

ရှေ့မှာ အန်ကယ်ပေးသော ငွေတစ်ရာကျပ်လေးကို သူ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရလိုက်တာက တခဏပဲဖြစ်သည် ။

ကျောင်းသွားဖို့ ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့်

"ငဖျင်း မင်းကို ဒယ်ဒီ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံပေးစမ်း"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုထက်"

"ဟီး တစ်ရာကြီးတောင်ဟ ပြန်ပြောရင် ဒီမှာ ကြည့်"

မိုးသာထက် လက်သီးထောင်ပြသည် ။ သူ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေလိုက်၏။
ဇာဇာနီက မြင်သွားသေး တာ မို့

"ကိုကို ဇာနီအတွက် တစ်ဝက်နော်"

"အေးပါဟ ကျောင်းကျရမှာ ပေါ့"

အနိုင်ကျင့်ခံနေရတာကို ဒရိုင်ဘာ ဦးစိုး သိပေမယ့် မမြင်ဟန်ဘဲ ဆောင်နေသည်။ မဆောင် လို့ လည်း မရ။ ဒီအိမ်မှာ ဦးညွန့်ဝေက လွဲရင် ကျန်သူအားလုံးကမလွယ်။

ဒေါ်ထက်ထက်မိုး သိသွားလျှင် ကိုယ်ပါ အလုပ်ပြုတ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မင်းသခင်ကို အားလုံးဝိုင်းအနိုင်ကျင့်နေတာ မမြင်ရက်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဦးညွန့်ဝေကို ပြန်ပြောလျှင် ပြဿနာတတ်မည်။ ပြီးလျှင် ဒေါ်ထက်ထက်မိုး ငြူစူတာခံရကာ အလုပ်ပြုတ်မည်။

ထမင်းချက် ဒေါ်သာညွှက်တောင် ဒီလိုနဲ့ အလုပ်ပြုတ်သွားခဲ့သည်။

သည် တော့လည်း စာနာတတ်ပေမယ့် ဦးစိုးမသိဟန်ဘဲဆောင်မိသည်။ မင်းသခင် ဘဝလေး က မလွယ်ပါလား။

အင်း ဒါလည်း ဝဋ်ကြွေးပါလားဟု ဦးစိုး တွေးမိ၏။

"ဟာ ဝင်း ဝင်းနိုင်"

ခြံစောင့် ဝင်းနိုင် ရေပိုက်နှင့် သူ့မျက်နှာကို တမင်ပတ်သည်။ သူ့မွန်ထူသွားတော့ ဖြောင်းခနဲ နာရင်းကို တီးသည်။

"အ"

"မှတ်ပြီလားကွာ ငါ့ဖျင်း"

"ကျွန် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"မင်း မနေ့က ဦးညွန့်ဝေကို ချွန်တွန်းလုပ်တာလေ၊ ငါ ပန်းပင်ရေမလောင်းတာသွားတိုင် တယ်"

"ကျွန်တော် မတိုင်ပါဘူးဗျာ"

"ညာမနေနဲ့ မင်း မတိုင်ဘဲ သိမလား၊ ငါ အဆူခံရတာ မကျေနပ်လို့ မင်းကို လာတီးတာကွ"

မာလီ ဝင်းနိုင်က ကိုထက်နှင့် တည့်အောင်ပေါင်းသည် ။ မိုးသာထက်ဆိုသော ကိုထက်က လည်း တစ်ယောက်တည်း နှိပ်စက်မဝတော့ ဝင်းနိုင်ကိုပါ ပစားပေး နှိပ်စက်ခိုင်းသည် ။

သူ့ဘက်က ပြန်တုံ့ပြန်ခွင့်မရှိ။

သည် ခြံကြီးမှာ ခိုင်းဖက်အချင်းချင်းတောင် သူ့အဖြစ်က အနှိမ်ခံစားဝဆိုတော့ တွေးရင်း နာကျည်းဖို့ ကောင်းသည် ။

ဒါပေမဲ့ မင်းသခင် မနာကျည်းနိုင်ပါ။

အန်ကယ် ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ကျေးဇူးပြီးတော့ ပညာသင်ခွင့် စားသောက် နေထိုင်ခွင့် ရနေတာလေး နဲ့ သည်းခံမိသည် ။

သည်းခံတာ ကြာလာတော့လည်း လူက ခံနိုင်ရည်ရှိလာ၏။ သူတို့ ပြောကြသလို ထုလေ မာလေ ဖြစ်နေပြီလား မသိ။

"ဟာ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ အို"

"ခွမ်း"

ကိုယ်က လမ်းချိုးကွေ့မှာ ရပ်နေတာဖြစ်ပေမယ့် ဝင်တိုက်တာက ဇာဇာနီ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲက ဖန်အိုးလှလှလေး ကျကွဲသွားတော့

"ငဖျင်း နင် နင် တမင်ဝင်တိုက်တာ"

"ဟေ့ကောင် မင်း ကဲကွာ"

ဘယ်အချိန်ရောက်နေသည် မသိသော မိုးသာထက် လက်သီးတွေက သူ့မျက်နှာကို တိုးဝင်လာ သည် ။

"အ အ နာလိုက်တာ၊ ငါ့လက်ပေါက်သွားပြီ"

ရှေ့သွားတွေ ထုံကြင်ကာ နာကျင်သွားသော သူ့ဒဏ်ရာထက် သူ့လက်ဆစ်ပေါက်သွားတာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး မိုးသာထက် ခါးက ခါးပတ်ကို ချွတ်သည် ။

"နေဦး ခါးပတ်နဲ့ ဆုံးမမယ်"

"ရွမ်း ရွမ်း"

"အ အား"

မိုးသာထက် ခါးပတ်ချွတ်ကာ တရွမ်းရွမ်းရိုက်နှက်တော့သည် ။ နာကျင်မှုတွေနှင့် ကြမ်းပြင် မှာ သူ အံ့ကြိတ်ကာ တင်းခံထားသည် ။

မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စတွေက ကြမ်းပြင်မှာ အိုင်ထွန်းနေခဲ့သည် ။

အခန်း (၂)

"အံ့ပါရဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ကလေးကိုများ မွေးစားဖို့ ခေါ်လာရ တယ်လို့ "

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက နီကျင်ကျင် ဆံပင်ရှည်များ နှင့် ပိန်ရှည်သော ကောင်လေးကို မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ။ နေလောင်ထားသဖြင့် နီစပ်စပ်ဖြစ်နေသော အသားအရည်ပိုင်ရှင် ကောင်လေး ခမျာ မျက်လုံးကလေး ကလည်ကလည်ဖြင့် ယောင်နနဖြစ်နေသည်။ ။

"ဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မိထက်၊ ပြီးတော့ ငါ့လုပ်စာနဲ့ ငါတင်ကျွေးထားရမှာ မင်း ဝင်စွက်ဖက်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး"

"မဟုတ်သေးဘူး ကိုကို အခုဟာက"

"ဟေ့ ဒီမှာ မိထက် သူ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်နေနေကွ၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝ ဆက်လက်ရှင်သန်စေနိုင်ဖို့ အတွက် ကယ်တင်ထားရတာ မွန်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲကွ"

"ထက်တို့ ကတော့ ကုသိုလ်လည်း မယူနိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်က ကလေးကချေမှန်း မသိတဲ့ ဟာကို"

"ဒီမှာ မိထက် မင်းဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မင်း လုပ်အားနဲ့ ရှာတဲ့ ငွေ ဘယ်လောက်ရပြီးပြီလဲ ပြောစမ်းပါ"

ဦးညွန့်ဝေရဲ့ မေးခွန်းက ထိရောက်လှသည်။ ဒေါ်ထက်ထက်မိုး မျက်နှာကြီးမဲမှောင်သွားပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ

"အို ထက်တို့ က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာပြီးသား၊ ရှေးကံကောင်းပြီး သား၊ ထည့်ပြောစရာ မလိုပါဘူး"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ မိဘကြောင့် ချမ်းသာတာ ကိုယ့်အရည်အချင်းကြောင့်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါသာ မရှိရင် မင်းတို့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူရတာ အပန်းကြီးတာ ကျ နေတာပဲ"

ထိမိလှသော ဦးညွန့်ဝေ စကားတွေ အဆုံးမှာ ဒေါ်ထက်ထက်မိုးဘာမှ မပြောနိုင်တော့။ ဒေါ်ထက်ထက်မိုး မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတစ်ပွင့် လင်းလက်သွားပြီး ဦးညွန့်ဝေဘက်သို့ လှည့်ကာ

"ကောင်းပြီလေ ကိုကို ဒီလောက်ဖြစ်နေမှာ တော့ ထက် မတားတော့ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ကိုကို သူ့ကို အိမ်ကြီးထဲမှာ တော့ မထားနိုင်ဘူး"

"မင်းတို့ အကြောင်းသိလို့ ငါစီစဉ်ထားပြီးပါ၊ စိတ်ချ မင်းတို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ သူ့ကို နေရာချ ထားမှာ မဟုတ်ဘူး "

လင်မယားချင်း အချေအတင် စကားများ၍ သူ့ကို ဦးညွန့်ဝေက ကယ်တင်ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက အားမတန်လို့ မာန်လျှော့လိုက်ရသော်လည်း ဦးညွန့်ဝေ နောက်ကွယ်ရောက် သည် နှင့်

"ဟဲ့ ကလေးကချေလေး ဒီထမင်းဝိုင်းနဲ့ နင်နဲ့ တန်လို့ လား၊ သွား ထမင်းလုပ်ယူပြီး နောက်ဖေးတန်းလျားမှာ သွားစားစမ်း"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန်သွားစမ်း ဒေါက်"

ထိုစဉ်က ထူပူသွားသော ခေါင်းကို ဖိ၍ အံ့ကြိတ်ရင်း မျက်ရည်မကျ မိအောင် တင်းထားခဲ့ရ သည် ။

"ဪ ဒင်းက ပန်းခြံထဲမှာ လာငြိမ့်နေသေးတယ်၊ ဒီနေရာက နင့် လိုကလေကချေ အနားယူ ဖို့ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွား သွား ကို ယ့်တန်းလျားကိုပြန်နေ"

သူလွတ်အောင် ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်တော့မှ မရ။ ဒေါ်ထက်ထက်မိုး ၏ အငြိုးကြီးစွာ နှိပ်စက် မှုအောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့။ အပြစ်မပြောရ လေအောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ထက်ထက် မိုးကတော့ အပြစ် မြင်နေဆဲသာ။

"အသက်ပဲ ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိနေပြီ တစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ အပင်လေးကိုတောင် မလွဲနိုင် ဘူးလား၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်စမ်းအမြစ်ပါ မကျန်စေနဲ့ နော်၊ မလုပ်နိုင်ရင် ထမင်းယူမစားနဲ့ ထမင်းစားရင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့၊ အလကား ရေသာခိုချင်နေတာက များ နေတယ်"

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ခိုင်းတတ်သည် ကလည်း ရှိသည် ။ အမျိုးမျိုးသော နှိပ်စက်နည်းတွေဖြင့် မနေချင်အောင် ထွက်ပြေးအောင် ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက နှိပ်စက်ခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ မင်းသခင် ကြိတ်မှိတ်သည်းခံကာ နေခဲ့သည် ။ အရင်ကလို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝမျိုးကို သူမရောက်လိုတော့။ လမ်းပေါ်ရောက်သွားလျှင် ယခုလို ပညာသင်ခွင့်ဆိုတာလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်။ သူ့ဘဝ တိုးတက်လမ်းအတွက် ခံနိုင်ရည်မွေး အားတင်းကာ နေထိုင်ခဲ့ပါသည် ။

နှစ်တွေ ကြာလာတော့လည်း ထိုဘဝမှာ အသားကျခဲ့ပါသည်။ ။ နား
မခံသာလောက်တဲ့ အပြစ် တင်ရေရွတ်သံ ကြိမ်းမောင်းသံတွေကို ပန်းနဲ့
ပေါက်နေသည် ဟု သဘောပိုက်ကာ ဥပက္ခေတ္တထား နိုင်ခဲ့သည်။ ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖဝါးတွေက အလုပ်ကြမ်းလုပ်လျှင် အသား
မာတတ်လာသလို သူ့ရဲ့ နိမ့်ကျလွန်းတဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ထဲက အသည်းနှလုံး
တွေကလည်း အသားမာတက်နေခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းဆိုတာ နုတ္တိ၊
နာကျည်းမှုဆိုတာ မရှိ၊ ခံပြင်းရမယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝ နားမလည် သူ
ဘဝက အဖြူထည်သက်သက်။

ဒီနိမ့်ကျသော ဘဝမှာ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ဖို့ ကလည်း ကိုယ်စွ
မ်းမှ မရှိဘဲလေ။ ထို့ကြောင့် အရိုးရှင်းဆုံး ဘဝကိုပဲ သူ ဖက်တွယ်ထား
သည်။ ။

မွေးစားဖခင် ဦးညွန့်ဝေကျေးဇူးကြောင့် ပညာသင်ကြားခွင့်လေးရ
နေတာကိုက အဆင်ပြေလှ ပြီဖြစ်သည်။ ။

ဦးညွန့်ဝေ၏ ကျေးဇူးတရားတွေကို အရိုးခံ သူ့နှလုံးသားမှာ စွဲမြဲစွာ
တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထား သည် ကတော့ အသေအချာ။

အခန်း (၃)

"ခြံနောက်ခြမ်းက မြက်တွေကို အကုန်ရှင်းထား၊ နားနေဆောင် ဆောက်မလို့၊ တစ်နေ့တည်း နဲ့ ပြီးအောင် ရှင်းနော် ကြားလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်"

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးညကတည်းက ပြောထား၍ မင်းသခင် စောစော ထကာ ပေါက်တူးတစ် လက်၊ ဓားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ခြံ၏ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

နီးနီးခြင်းထွက်လာခဲ့သည် မို့ ဗိုက်က ဟောင်းလောင်း။ အာဟာရ မဖြည့်တင်းထားဘဲ လုပ်နေ သည် မို့ ခရီးကမတွင် ။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေကို မင်းသခင် မုန်းတီးမိသည်။ ။

နေထွက်လာသည် နှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးတွေ တောက်တောက်ယို လာသည်။ ။

အပူရှိန်နှင့် ချွေးထွက်နှုန်းကြောင့် လုပ်အားတွေက တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာသည်။ ။

ပင်ပန်းမောဟိုက်လွန်းသဖြင့် အသက်ရှူ မမှန်ချင်တော့ ကိုယ့် အသက်ရှူသံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည် က မသက်သာ။

သတိတရဖြင့် ထမင်းလာကျွေးမည့်သူ မရှိ။ ဗိုက်ထဲမှာ လည်း ဆာ

လောင်မှုကြောင့် တဂ္ဂိစ္စိမြည်နေသည်။ ။

အလုပ်မပြီးသေးဘဲနှင့် ထမင်းသွားစားလျှင်လည်း နင့်နှင့်သီးသီး အပြောခံရပေဦးမည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသတွေနှင့် ဒေါ်ထက်ထက်မိုး မျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာမိသည်။ ။

ဆယ်နာရီထိုးမှ ပဲ အလုပ်ခဏရပ်ကာသွားစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

မြက်ရိုင်းရှည်တွေကို ဓားဖြင့်ရှင်းပြီးသွား၍ ဓားကိုချကာ ခဏနားလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာပေါ်က ယိုစိမ့်ထွက်နေသော ချွေးစက်တွေကို အင်္ကျီလက်အနားဖြင့် ထိသုတ်လိုက်စဉ်

"ဟေ့ မင်း အဲဒီလို မညစ်ပတ်နဲ့ လေ"

ချိုကြည်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ။

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ အသက်သုံးဆယ်ခန့် ခေတ်ဆန်လှသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ။

သူမက ဖြူလွသော ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ။ ကြွရွသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် သူ့ဆီ လှမ်းလာသည်။ ။ သူ့မျက်စိထဲမှာ တော့ ထိုအမျိုးသမီးပုံစံက ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ။

ပုလဲပုတီးရှည်တွေကို ဆွဲထားသော ထိုအမျိုးသမီး၏ ဆံပင်တွေက ကောက်ကွေးနေသည်။ ။

ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်နေသော ဆံနွယ်တွေကို ရွှေအိုရောင်ဆိုး၍ ခြယ်သထားသေး၏။ ။

သူမ စတိုင်နှင့်သူမ ရပ်ရည်က လိုက်ဖက်သည် ဟု မှတ်ချက်ပြုမိသည် ။ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာခြယ်သထားသော မျက်နှာက ချိုမြနေပြီး သဘောကောင်းမည့် ဟန်အပြည့်။

"ကောင်လေး မင်းအင်္ကျီက ဒီလောက်ညစ်ပတ်နေတာ မင်းမှာ လက်ကိုင်ပဝါ မရှိဘူးလား"

ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ပေရေနေသော သူ့ကို စာနာဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးသည် ။ သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသလိုပုံစံဖြင့် မင်းသခင် အမျိုးသမီး မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည် ။

"အို ဒီအရွယ်တောင်ရောက်နေပြီ လက်ကိုင်ပဝါလေး စနိုးတာဝါလေး မဆောင်ထား ဘူးလား"

"ကျွန်တော့်မှာ ဝယ်စရာ မရှိလို့ ပါ၊ နောက်ပြီး လိုလည်း မလိုအပ်ပါဘူး"

"တစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ကို မဝယ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား"

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းတွေ ဝိုင်းစက်သွားအောင် အံ့ဩသွားပြီး ထူးဆန်းသလို သူ့ကို ကြည့်နေသည် ။

"ကျွန်တော့်မှာ ငွေကိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ၊ ကိုင်ခွင့်ရှိလည်း ကျွန်တော်သုံးတတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့စကားတွေက အမျိုးသမီးအတွက်တော့ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩစရာတွေဖြစ်လို့ နေသည် ။ မှန်ချောနေသော မျက်နှာထက်ရှိ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည် ။ ပြီးမှ အားပေးနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးကာ

"မင်းကိုသူတို့ က အလုပ်သမားလို သဘောမထားဘဲ မိသားစုလိုသဘောထားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ကွာ"

မင်းသခင် ထိုစကားကို ဆန့်ကျင်ချင်ပေမယ့် မဆန့်ကျင်ဖြစ်။ မွေးစားဖခင် ဦးညွန့်ဝေမှ လွဲ၍ မိသားစုလိုဘယ်သူက သဘောထားခဲ့လဲ။

ဒါပေမဲ့ အရာရာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်၍ ဥပေက္ခာထားခြင်းက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ကောင်လေး"

"မင်းသခင်ပါ"

"အိုး နာမည်က တင်စီးလှချည်လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်း နာမည်က ကောင်းပါတယ်၊ မမ နာမည် လည်း မှတ်ထားနော် မေခတဲ့ "

သူ ခေါင်းညိတ်ပြကာ အလုပ်ပြန်စဖို့ အတွက် ပေါက်တူးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

မင်းသခင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူထဲမှာ စကားနည်းခြင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည် ။ ယခု လည်း စကားဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြက်တွေသာမဲပေါက်နေသည် ။

ချွေးသံတလုံးလုံးဖြင့် အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်နေသော မင်းသခင်ကို မေခဆိုသော အမျိုးသမီးက ခဏမျှတော့ ရပ်ကြည့်နေသေး၏ ။

"သွားတော့မယ်ကွာ၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး ဘေးနားရပ်နေတဲ့ မမတောင် မော့ချင်လာတယ်၊ မနားသေးဘူးလား"

သူ ခေါင်းခါပြတော့ မေခ ပခုံးတွန့်လျက် အိမ်ဘက်ကို ကြွကြွရွရွ လေး လှမ်းလျှောက်သွား သည် ။

သူ အလုပ်လုပ်ခြင်းကို ရပ်နားပြီး မေခ ကျောပြင်ကို ငေးမောနေမိ

သည် ။ သူစိတ်ထဲမှာ တိတ် တဆိတ် ရေရွတ်နေမိတာက

တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ အကြောင်းကို မမမေခ နားလည်လာနိုင်မှာ ပါ။

အခန်း (၄)

မင်းသခင် နောက်ဖေးပေါက်မှ တဆင့် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။
ထမင်းချက် အဘွားကြီး က သူ့ကိုမြင်တော့ သံဇလုံထဲသို့ ထမင်းထည့်
ကာ ဟင်းချိုရည်များ ဆမ်းပြီး လှမ်းပေးသည်။ ။

"ဘူးညွန့်ဖတ်လေး ထည့်ပေးပါဦး ဒေါ်ဥရယ်"

ဘူးညွန့်ဟင်းချိုကို အရည်ချည်းပဲ ဆမ်းပေးထားသဖြင့် သူ တောင်း
လိုက်မိသည်။ ။

"မရှိတော့ဘူး ကုန်ပြီ"

"ဒီလို ဟင်းမျိုး သူတို့ မစားကြပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ထည့်ပေးလို့
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"လျှာရှည်လိုက်တာ ငါက နံ့ကို ညာပြောရမှာ လား မရှိတော့ဘူး၊
စားချင်စား မစားချင်နေ"

ဒီအိမ်မှာ ဗာဟီရ အလုပ်သမားများကတောင် သူ့ကို နှိမ်သည် ပဲလေ
။ ထုသားပေသားကျနေပြီ မို့ မင်းသခင် စိတ်မခုမိ။ ဘာမှ လည်း ဆက်မ
ပြောမိတော့။ ။

မင်းသခင် လက်ဆေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်၏။ သံဇလုံထဲရှိ
ထမင်းခဲများကို ဆာဆာ ဖြင့် အေးဆေးစွာ စားနေမိသည်။ ။

"ဒေါ်ဥရေ ဒေါ်ဥ ဘာချက်လဲ"

မီးဖိုခန်းဘက် လှမ်းလာရင်း အော်လာသော ဇာဇာနီအသံကို ကြား
လိုက်ရပေမယ့် နေရာမှ မရွေ့မိ။

"သမီးအကြိုက်တွေပဲ ဒေါ်ကြီးဥ ချက်ထားတယ်ကွဲ့၊ သမီးကြိုက်တဲ့
ပဲကြီးနှပ် လည်း ပါတယ်"

"ဟုတ်လား သူငယ်ချင်းတွေပါလာတယ် ဒေါ်ကြီးဥရဲ့ ၊ သုံးယောက်
စာပိုပြင်ပေး"

"အေးအေး သမီးဒေါ်ကြီးဥ အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်မယ်"

ဇာဇာနီ နောက်သို့ ဘောင်းဘီရှည်ဆင်တူ ဝတ်ထားသော သူမ သူငယ်
ချင်းသုံးယောက်တစ်စု လိုက်ဝင်လာသည် ။

ထမင်းစားခန်းနှင့်ဆက်လျက် မီးဖိုခန်း အပေါက်ထောင့်နားတွင် ထ
မင်းထိုင်စားနေသော မင်းသခင်ကိုမြင်တော့ နှာခေါင်းရှုံ့သွားကြသည် ။

အနားတွေ ဖွာလန်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီတို ခပ်စုတ်စုတ်နှင့် ဝါ
ညစ်ညစ် တီရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသောမင်းသခင်ပုံစံက သူတို့ အတွက်
ရွံ့ရှာစရာဟု မှတ်ထင်နေပုံရသည် ။

ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့ အလုပ်လုပ်ထား၍ ဖုန်တွေကပ်နေသော သူပုံက သူတို့
ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ် စေမည်ဟု လုံးဝ သူ မတွေးခဲ့မိ။

"နင်တို့ က အလုပ်သမားကို ဒီမှာ ပဲကျွေးရသလား၊ ရွံ့စရာကောင်း
လိုက်တာဟာ"

မိန်းကလေးအုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က မင်းသခင်ကို ကြည့်ပြီး မနှစ်
မြို့ဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက် သည် ။

မင်းသခင် အခြေအနေကို တွက်ဆမိ၍ ထမင်းဇလုံကိုယူ၍ မီးဖိုခန်း
ထဲသို့ လှမ်းထွက်ခဲ့လိုက် သည် ။

သူအလိုက်တသိ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပေမယ့် မကျေမနပ်
လှမ်းအော်ပြောလိုက်သော ဇာဇာနီ အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"နောက်တစ်ခါ အိမ်ထဲမှာ စားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ၊ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိ
ထားစမ်း"

ရင်းသီးတဲ့ ဇာဇာနီ စကားတွေကို သူ မနာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို
ဘာကြောင့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုနေကြတာလဲ။ သူတို့ အတွက် ဘာများ
အကျိုးရှိလို့ လဲ။

အလကားနေရင်း မလိုမုန်းထားဖြစ်နေတာကို သူ မတွေးတတ်တော့
။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ယခုအချိန် သူ သေသွားခဲ့ရင်တောင် သူ့
အတွက် ငိုမည့်သူ မရှိမှာ တော့ ကြိမ်းသေ။

မေခ ညီမလေးက မာနကြီးတယ်နော်၊ အလည်ခေါ်နေတာကြာပြီ
လုံးဝကို မလာဘူး"

ဒေါ်ထက်ထက်မိုးက မေခဖြင့် စကားပြောရင်း အကဲစမ်းသလို စ
ကားလမ်းကြောင်း ခင်း ကြည့်လိုက်သည် ။

သူမက မေခရဲ့ ညီမ ရည်စူးကို သားဖြစ်သူနှင့် နေရာချထားပေးဖို့ စိ
တ်ကူးထား၍ ဖြစ် သည် ။

"ဟုတ်တယ် သူက မာနကြီးတဲ့ အပြင် ဘဝင်ကလည်း မြင့်သေးတယ် အန်တီမိုးရဲ့ ၊ တော်ရုံ တန်ရုံလူဆို အရေးမလုပ်ဘူး၊ အားလည်း မနာတတ်ဘူး၊ အန်တီမိုး ဖိတ်လို့ သာ အားနာပြီး မငြင်းဘဲ နေလိုက်တာ"

မေခ စကားကြောင့် ဒေါ်ထက်ထက်မိုး မျက်နှာက ချိုအီလို့ ပျားရည် ဆမ်းထားသော သကာ ခဲလို

"ဟုတ်လား ခု ရည်စူးက စင်္ကာပူမှာ ပဲလား"

"မန္တလေးရောက်နေပြီ အန်တီမိုးတို့ ဆီ မကြာခင် သူလာမှာ ပါ"

"ဒါနဲ့ ရည်စူးက အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းဆင်းနော်"

"ဟုတ်တယ် အန်တီမိုး၊ အင်း ဒါပေမဲ့ သူက ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုအရသာ ယူထားတာပါ၊ သိပ် စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ဘူး "

"ကွန်ပျူတာ အရောင်းစင်တာတွေ စူပါမားကတ်တွေကို သူဦးစီးထားတာပေါ့ ဟုတ်လား"

မေခနှင့် ဒေါ်ထက်ထက်မိုးတို့ ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော မိုးသာထက်က ဝင်မေးလိုက်သည် ။

"ဆိုပါတော့"

"ရည်စူးက တကယ်တော်ပါတယ်၊ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ချုပ်ကိုင်ထားတာ ချီးကျူးလောက်ပါတယ်"

"ကိုကိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့"

ဇာဇာနီက နောက်သလို ပြောင်သလို ဝင်ဖောက်လိုက်တော့ မိုးသာထက် မျက်နှာကြီး ဒေါသ ဖြင့် နီမြန်းသွားသည် ။

မေခ မမြင်အောင် ဇာဇာနီကို အံကြိတ်၍ လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်သည်

သူရဲ ညံ့ဖျင်းမှုတွေကို မေခတို့ သိသွား၍ မဖြစ်။ မေခ ညီမရည်စူးက ထက်မြက်ထူးချွန်၍ အောင်မြင်နေသူ။ တော်ရုံတန်ရုံလူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်မ စကားကိုတော့ ရည်စူး ဆန့်ကျင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မေခ သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့လျှင် သူ့အတွက်တော့ ပန်းမွေ့ ရာ ရွှေကောဇောလို။

"သူ ဒီမှာ ရှိနေရင်လည်း အမြန်ဆုံးလာလည်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါဦး၊ မေခရယ်၊ ကိုကိုက လည်း တွေ့ချင်နေတာ"

"ကျွန်မ ဒီရက်အတွင်း လာခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်အန်တီ"

မေခရဲ့ ကတိစကားကြောင့် ဒေါ်ထက်ထက်မိုး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသည် ။

သူတို့ မိသားစုတွေအားလုံး ကျေနပ်ပြီးရွှင်နေတာဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ကြ။ အားလုံး ထဲမှာ မိုးသာထက်က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည် ။
